

မြန်မာ့စာပေ

လုံ့မ

ကြင်နာချင်တယ်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

“စံပယ်ပန်းတွေရမယ်... စံပယ်ပန်းတွေ...”

“စံပယ်ပန်းလေးတွေယူပါဦး အစ်ကို၊ ကားရှေ့ခန်းမှာ ချိတ်ထားရင် လန်းဆန်းအေးမြပြီး စိတ်ကြည်လင်သွားပါတယ်၊ ချိတ်ထားကြည့် ပါလားဟင်”

“ဟူး”

ကားမှန်လေးကိုထုကာပြောနေတာမို့ မီးပွိုင့်မိလို့ စိတ်ရှုပ်နေရသည့် မိုးမြင့်ဝင့်ထည် ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ သူ့အိမ်ကထွက်လာလျှင် ဒီမီးပွိုင့်ကို မဖြတ်လို့ မဖြစ်ပါ။

အိမ်အနီးဝန်းကျင်မှာ မီးပွိုင့်ရှိနေတာမို့ ဘယ်ကိုသွားချင်သွားချင် မီးပွိုင့်ကိုဖြတ်မှ ကိုရသည်။ ဒါကြောင့်မို့ စိတ်ညစ်ပြီး အိမ်ကမထွက်လျှင် ဘယ်မှ ရောက်မှာ မဟုတ်တော့။

“ဒီစံပယ်ပန်းလေးက အရမ်းကိုမွှေးတာပါ၊ ချိတ်ကြည့်ပါဦး”

“ရော်... ခက်တာပဲ”

အဲကွန်းဖွင့်ထားတာမို့ မယူချင်ပါဘူးဆိုပြီး လက်လေးကာပြသော်လည်း ပန်းရောင်းသည့်ကောင်မလေးက လက်လျှော့ချင်ပုံမပေါ်။ ကောင်မလေးက သူ့ထက်အသက်နည်းနည်းကြီးလောက်မည့် အပျို အရွယ်ဖြစ်နေတာတောင် ကားမှတ်တိုင်မှာ ပန်းရောင်းကာ ရုန်းကန်နေတာ သ

နားစရာပင်။

နေပူထဲမှာ ရုန်းကန်ရသည့်ဘဝမို့ အသားလေးကညိုသယောင် ထင်ရပြီး ကုပ်ပေါ်မရောက်တရောက် ဆံနွယ်များကို ကလစ်ဖြင့်ညှပ်တင်ထားကာ ပါးပြင်ပေါ်မှာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည်။ ။

ဒီကောင်မလေးကို ဒီကားမှတ်တိုင်မှာ ပန်းရောင်းနေတာ၊ သူ သတိထားမိနေတာတော့ကြာနေပြီဖြစ်သည်။ ။ မီးပွိုင့်မိတိုင်း သူ့ကားမှန်တံခါးလေးခပ်ဖွဖွလေးပုတ်၍ ပန်းရောင်းတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

သူကတော့ ကားထဲမှာ တန်ဖိုးကြီးရနံ့တွေ မွှေးကြိုင်နေ၍ ဒီကောင်မလေး ပန်းလာရောင်းတာကို အံ့သြနေမိသည်။ ။ ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်သည့်လူတွေက မျက်စိရှေ့မှာ ဒီလိုစံပယ်ပန်းကိုချိတ်ပြီး အရှုပ်ခံပါ့မလား။

“မဝယ်တော့ဘူး ညီမ”

ကားထဲကနေ လက်ကာပြလို့ မရတော့ ကားမှန်ကိုလျှောချကာ ပြောလိုက်သည်။ ။ ကောင်မလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးက အပြုံးတွေလျော့မသွားပါ။

“ပန်းလေးတွေ တကယ်မွှေးလို့ ပါ၊ ဈေးဦးမပေါက်သေးလို့ အားပေးသွားပါဦး”

“ဪ”

ဈေးဦးမပေါက်သေးဘူးဆိုတော့ သနားသွားမိသလိုပင်။ သူ့အတွက်က ငါးရာတစ်ထောင်မခဲယဉ်းပါ။ သူမတို့ ဘဝလေးကျတော့ တစ်ရာ နှစ်ရာဖိုး ဈေးဦးပေါက်ဖို့ တောင် ခက်ခဲနေသည် လား။

“တစ်ထောင်ဖိုးပေးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်လည်း အားပေးပါနော်၊ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကောင်မလေး အရမ်းကိုပျော်ရွှင်သွားပုံရသည် ။ သူပေးလိုက်သည့် တစ်ထောင်တန်လေးကို အပေါ်ထပ်ရှုပ်အင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်း၏ အိတ်ကပ်ထဲကိုထည့်လိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးလျက် ပန်းတွေကို ဓားသေးသေးလေးနှင့် ဖြတ်ပေးသည် ။

“ချိတ်ပေးရဦးမလားဟင်”

“ရတယ် ရတယ်၊ မီးပွိုင့်စိမ်းနေပြီ သွားပြီနော်”

မြင်နေကျမို့ နှုတ်ဆက်မိသလိုဖြစ်သွားလျက် ကားလေးကိုလိုမ့်ထွက်ခဲ့သည် ။ သူ့ကုမ္ပဏီကို လာသည့်အချိန်တိုင်း ဒီနေရာမှာ ရုံးချိန်မို့ ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါးမိနစ် အနည်းဆုံးကားလမ်းပိတ်တတ်သည် ။

သူ့ကုမ္ပဏီကို အလုပ်ဝင်တာ လေးငါးလမျှသာရှိသေး၏။ ဖေဖေက သူ့အလုပ်ဝင်သည့် အချိန်ကစပြီး ကားလမ်းပိတ်ချိန်ကျော်မှ ကုမ္ပဏီကို လိုက်လာတတ်သည် ။ ဒီဒုက္ခတွေ ဖေဖေခံလာရတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပြီပဲ။

“ဟ...စံပယ်ပန်းတွေအများကြီးနဲ့ ပန်းရောင်းစားတော့မလို့ လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ကုမ္ပဏီရဲ့ ကားပါကင်မှာ ကြိုစောင့်နေကျ မင်းဦးက သူ့ကိုကား တံခါးဖွင့်ပေးရင်း စံပယ်ပန်းတွေကို မြင်သွားကာ စနောက်၏။ မင်းဦးက သူနှင့် ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းပါ။

သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်ရမည်ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းကို ဖေဖေက သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနေရာခန့်ထားပေးခဲ့ခြင်းပင်။

“ရော့”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

စံပယ်ပန်းကုံးတွေကို မင်းဦးလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်တော့ မင်းဦး
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ပြန်မေး၏။

“မင်းလုပ်ချင်တာသာလုပ်”

“မင်းက ဒီပန်းတွေဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ဝယ်လာတာ”

“အေး... ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်လာတာလဲ”

“မသိဘူး”

“အာ... မိုးမြင့် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ မီးပွိုင့်မိနေတုန်း ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဈေး
ဦးမပေါက်လို့ ပါဆိုပြီး ဇွတ်ရောင်းနေလို့ သနားပြီး ဝယ်လာတာပါ။ နေ့
တိုင်းနီးပါး လာရောင်းနေတာကိုလည်း အားနာလို့ ”

“ဟ... ကိုယ်ပိုင်ကားကို အဲကွန်းနဲ့ မောင်းနေတဲ့ သူတွေက အဲဒီထက်
တန်ဖိုးကြီးအနံ့တွေသုံးနေတာ မသိဘူးလား၊ ဘယ်သူက ဒီလိုပန်းမျိုးကို
ကားမှာ ချိတ်ပြီး အနံ့ခံနေမှာလဲ၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ ပန်းရောင်းပြီး ဒါ
တောင်မတွေးတတ်ဘူးလား”

“တွေးမိလည်း သူတို့ ဈေးဦးပေါက်ဖို့ ရောင်းရဖို့ အတွက်
ဇွတ်ရောင်းကြမှာပဲလေ၊ ကောင်မလေးက ရုပ်လေးသနားကမားနဲ့ သ
နားစရာပါ”

“ဘယ်အရွယ်ရှိလို့လဲ”

“ငါ့ထက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်တော့ ကြီးမလားမသိဘူး”

“ဪ...ဒါဆိုမငယ်တော့ပါဘူး၊ တခြားအလုပ်တွေလုပ်စရာပေါ့ရဲ့ သားနဲ့ နေပူလယ်ကောင်မှာ ပန်းရောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်ရသလား၊ အတွေးနည်းလိုက်တာ”

မင်းဦးပြောတာကို မိုးမြင့်ဝင့်ထည် နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားသည်။ ။

“အလုပ်ကတော့ ရွေးနေလို့ ရမလားကွာ၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရုန်းကန်ဖို့ ကျင်လည်သလို လုပ်စားရတာချည်းပဲ၊ သူ့ဘဝနဲ့ သူ့အကျိုးပေးပေါ့”

“မင်းက သနားတတ်နေလိုက်တာ၊ ပန်းသည် မလေးက အရမ်းချောတယ်ထင်တယ်”

“ချောမှ လှမှ ပဲ သနားရမှာ လား၊ ငါက အရွယ်လေးကောင်းရပ်ကလေးလှရက်နဲ့ နေပူပူမှာ ရောင်းဝယ်စားနေရတာကို စာနာတာပါ၊ မိဘတွေသာ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ခဲ့ရင်ကုမ္ပဏီလိုနေရာမျိုးတွေမှာ စာရေးမဖြစ်ဖြစ်၊ စက္ကထရီဖြစ်ဖြစ်၊ မားကတ်တင်းမန်နေဂျာဖြစ်ဖြစ်၊ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်သင့်တာမျိုး မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ သားသမီးတွေရဲ့ အနာဂတ်က မိဘတွေရဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မှုက အဓိကပဲ၊ ငါ့မိဘတွေဆိုရင် အစိုးရဝန်ထမ်း၊ လစာမလောက်မငြိမ်နေတာတောင် ခြိုးခြံချွေတာပြီး ငါ့ကိုဘွဲ့ရအောင် ပညာတွေသင်ပေးခဲ့တယ်၊ ငါ့ကို အမွေပေးလို့ ရအောင်ဆိုပြီး ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုမှာ မြေကွက်လေးဝယ်၊ အိမ်လေးဆောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီးနေကြတယ်၊ ဘယ်အဆင့်အတန်းကပဲဖြစ်ဖြစ် သားသမီးအတွက် ပညာအမွေ၊ ဥစ္စာအမွေ တစ်ခုခုပေးစရာ မရှိရင် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ မိဘတွေဖြစ်ကြမှာပဲ”

မင်းဦးပြောတာကို ထောက်ခံသလို မိုးမြင့်ဝင့်ထည် ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာကြချိန်မှာ လမ်းတစ်လျှောက် ခေါင်းလေးတွေ ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်သော ဝန်ထမ်းတွေကိုရည်ရွယ်၍

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ဖေဖေက ငါ့ကို အဲလိုဘဝမျိုးမှာ ထားတာ၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သားအဖြစ်နဲ့ တင်မဟုတ်ဘဲ၊ အဲလို လုပ်ငန်းရှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်အောင်ကို အမွေတွေ ပေးခဲ့ဦးမှာ ၊ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကို ငါလေးစားတယ်၊ ဂုဏ်ယူတယ်၊ မေမေ မဆုံးခင်အချိန်ကရော၊ ဆုံးပြီးလို့ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်ရှိလာတဲ့ ကာလမှာ ရော မိန်းကလေးကိစ္စ၊ အရှုပ်အရှင်း မရှိခဲ့ဘူး၊ ငါ့အတွက် လေးစားအားကျအတုယူ ဂုဏ်ယူသင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ့်ကိုတော့ ငါလည်း အရမ်းကိုလေးစားမိတယ် ၊ အခြေခံ ကစခဲ့တဲ့ ဘဝကို ဒီအခြေအနေထိရောက်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘသဘောမတူလို့ ရင်းနှီးပျိုးထောင်မှုမလုပ်ခဲ့တာကို ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ရတာ လွယ်မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ၊ အသောက်အစား အပျော်အပါး လောင်းကစား မိန်းမကိစ္စ ကင်းရှင်းမှ ဖြစ်နိုင်တာ၊ မင်းအတွက် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ငါတို့ အန်ကယ့်ကိုအတုယူသင့်တယ်”

“အမှန်ပေါ့ကွာ၊ငါက ဖေဖေလိုယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမှာ ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒါတွေထားပါတော့၊ ငါက စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ ဒီစံပယ်ပန်းကြီးကိုကိုင်ပြီး ရုံးခန်းထဲထိဝင်လာတယ်၊ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ဘာယတြာချေမလဲဆိုပြီးပြုံးစိစိ ကြည့်နေကြတာထင်တယ်၊ ဒါကြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ”

“မင်းဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်ပါဆိုကွာ”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ငါ့ခေါင်းမှာ ပန်ထားလိုက်ရမလား”

“မင်းသဘောပဲ၊ လှသွားတာပေါ့ သူငယ်ထောင်လို့ တောင်ရတယ်”

“ခွေးကောင်”

အလုပ်ရှင်နှင့်ဝန်ထမ်း ဆိုသော်လည်း ကျောင်းအတူတက်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းမို့ ပြောမနာဆိုမနာ စနောက်၍ သာနေကြသည်။

ကျောင်းပြီးချိန်မှာ သူ့ကိုကုမ္ပဏီမှာ ဖေဖေအလုပ်ဝင်ခိုင်းတော့စီးပွားရေး အဆင်မပြေသည့် မင်းဦးကို သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနေရာ အလုပ်ခန့်ပါရစေဟု ဖေဖေဆီတောင်းဆိုခဲ့သည်။

ဖေဖေက သူ့ဆန္ဒကို အလေးအနက်ပင်ခွင့်ပြုခဲ့၏။ အလုပ်တွဲလုပ်တာ ရင်းနှီးမှုရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ စိတ်ပျော်ရွှင်မှုလည်း ရှိတယ်၊ သားသဘောပါဆိုတော့ မင်းဦးအတွက် အတော့်ကို ဝမ်းသာသွားခဲ့ရ၏။

ဖေဖေမှာ အဲလိုကောင်းချီးပြု ဂုဏ်ယူစရာတွေအများကြီးပါ။

ဖေဖေ ရုပ်ရည်ခန့်ညားသလို၊ စိတ်သဘောထားလည်း ပြည့်ဝသည်။ သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ စံပြပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မို့ သူက ဖေဖေကို ဘဝနှင့်ရင်းကာ လေးစားမြတ်နိုးရင်း . . .။

အခန်း (၂)

“ဟာ... ဒေါ်သောင်း မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ထားတာလား အိုကေပဲ”

မုန့်ဟင်းခါးပွဲကိုမြင်လိုက်သည် နှင့် ထိုင်ခုံမှာ ခပ်မြန်မြန်ပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မနက်စာအတွက်ကိုတော့ ဒေါ်သောင်းက မုန့်ဟင်းခါး မုန့်ဖက်သုပ်၊ နန်းကြီးသုပ်၊ တစ်မျိုးမျိုးစီစဉ်ပေးထားတတ်သည်။ ။ ပြီးလျှင် ဒေါ်သောင်းနှပ်ပေးသော ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်သောက်လိုက်ရမှ သူကျေနပ်တာ။

“ဖေဖေရော ဒေါ်သောင်း”

“ဘုရားခန်းမှာ လေ၊ လမ်းလျှောက်ကအပြန် ရေမိုးချိုးသန့်စင် ပြီးမှ ဘုရားခန်းဝင်တယ် ဆင်းလာတော့မှာ ပါ”

“ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ထက် ဝီရိယကောင်းတယ်၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားပြီး ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းလို့ နုပျိုနေတာဖြစ်မယ်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ သူဌေးမင်းကတော့ တကယ်လေးစားဖို့ ကောင်းတဲ့ သူပါ။ သူဌေးမင်းက ဒေါ်သောင်းထက်ငယ်ရင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်သောင်းတို့ ထက် အရမ်းကိုနုပျိုတယ်၊ စိတ်ရင်းစေတနာ ကောင်းတာရယ်၊ ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းတာရယ်၊ အသောက်အစား လောင်းကစား ကင်းတာရယ်၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားတာရယ်ကြောင့် သူဌေးမင်းက တကယ်ကို သူတော်ကောင်းရုပ်ပေါက်နေတာ၊ လူလေးအ

တုခိုးသင့်တယ်”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်သောင်းရ၊ ဖေဖေက ကျွန်တော့်အတွက် တကယ်ကို စံပြ ပုဂ္ဂိုလ် ပုဗ္ဗစရိယ ဆရာသခင်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း မကောင်းတာဆို ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖေဖေကို ဂုဏ်မပျက် စေချင်လို့ လေ”

“လူလေးလည်း သားလိမ္မာပါပဲကွယ်၊ တချို့က မိဘကောင်းရင်တောင့် သားသမီးမကောင်းကြဘူး၊ သားသမီးကောင်းရင်လည်း မိဘတွေက မကောင်းကြဘူး၊ အမြဲဒွန်တဲ့ အတူတကွ အဆင်မပြေနိုင်ဘူး ပြောတာ၊ လူလေးတို့ သားအဖကတော့ အဖေကလည်း တန်ဖိုးရှိ၊ သားကလည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ သားလို့ ပြောရမှာ ပဲ”

“ဘာတွေ အတင်းပြောနေကြတာလဲကွ”

“ဟာ . . .ဖေဖေလာ၊ သားက ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ဖေဖေကိုစောင့်နေတာ”

ဦးဂုဏ်ဝင့်ထည်က ယောပုဆိုးအနက်ရောင် စတစ်ကော်လန် အဖြူ နှင့် အရမ်းကို သန့်ပြန့်လတ်ဆတ်နေသည် ။ သားရဲ့ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ညှစ်ပြီးမှ ခုံမှ ဝင်ထိုင်ကာ

“သား ဗိုက်ဆာရင်စားနှင့်ပေါ့ကွ၊ ဖေဖေက လမ်းလျှောက်တာ ဘုရားရှိခိုးတာ၊ ရေချိုးတာနဲ့ ဆိုရင်ကြာတယ်၊ သားက ကုမ္ပဏီကို စောသွားရတာနဲ့ ဆိုရင် စောစောစားလိုက်ပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ သားအဖနှစ်ယောက်က မနက်စာ စားချိန်နဲ့ ညစာစားချိန်လောက်ပဲဆိုတာ၊ ကုမ္ပဏီမှာ လည်း အရေးကြီးမီတင်ချိန်လောက်ပဲ။ ဒီအချိန်လေးတွေတော့ တန်ဖိုးထားရမှာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်၊ဖေဖေကတော့ သားကိုအချိန်တိုလေးအတွင်း

မှာ ကုမ္ပဏီအတွက် အားကိုးရလို့ ဝမ်းသာနေတာ၊ တာဝန်တွေ အားလုံး ဖေဖေအပေါ်မှာ ပုံမနေတော့ဘူးလေ၊ တကယ်အားကိုးရတဲ့ သား၊ မွေးရ ကျိုးနပ်လို့ ဖေဖေကျေးဇူးတင်တယ်”

“သားကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပါ၊ ဖေဖေရယ်၊ သားအတွက် ဂုဏ်ယူ လေးစားထိုက်တဲ့ ဖေဖေဖြစ်ပေးလို့ ပါ၊ မေမေဆုံးပြီးတာကြာပေမယ့် ဖေဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ နာမည်ပျက်အောင် အပျော်လည်း မရှာခဲ့ဘူး၊ တခြားသဌေးတွေနဲ့ ကလပ်တက်၊ ပါတီတက် တာမျိုးတောင်မရှိတော့ ဖေဖေကိုအရမ်းလေးစားမိပါတယ် ဖေဖေ”

“ပျက်စီးခြင်းအစက အဲဒါတွေပဲလေ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို အပျော်အ ပါးအတွက် မိန်းမကိစ္စတွေအတွက်နဲ့ အစွန်းအထင်း အပွန်းအပဲ့မခံနိုင် ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဖေဖေ ဒီလိုကြိုးစားနေခြင်းဟာ သားက အထင်သေး ရှုတ်ချခံရတဲ့ အဖေတစ်ယောက်မဖြစ်စေချင်လို့ ပဲသား၊ မိဘဆိုတာ သားသမီးလေးစားတဲ့ သူဖြစ်အောင်နေတတ်ဖို့ အရမ်းအရေးကြီးတယ်၊ သား အိမ်ထောင်ကျတဲ့ အခါမျိုးမှာ လည်း ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တယ်”

မိုးမြင့်ဝင့်ထည်အပြုံးများ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ ဖေဖေက သားရဲ့ လက်ဦးဆရာပါ၊ ရှေ့က ကောင်းတာတွေ လမ်းပြပေးနေတဲ့ ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ဖေဖေ ကို သားဂုဏ်ယူ လေးစားရင်း အတုယူရင်းနဲ့ ပဲနေထိုင်သွားမှာ ပါ”

သားကို ဦးဂုဏ်ဝင့်ထည် ပီတိဖြင့် ပြုံးကြည့်နေရင်း

“ဖေဖေအတွက်လည်း သားက အဖိုးတန်တဲ့ သားလိမ္မာပါပဲ၊ သားက လိမ္မာသိတတ်နေတဲ့ အတွက် ဖေဖေအမှားလုပ်ဖို့ ပိုပြီးခက်ခဲတယ်၊ သား အတုယူမမှားအောင် ဖေဖေကိုယ်ဖေဖေ ပိုပြီးထိန်းသိမ်းဖြစ်တယ်၊ ဒါ

ဟာ သားကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဖြစ်သလို လူဆိုတာ ကျင့်ဝတ်နဲ့ အညီ နေနိုင်မှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတာမို့လို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ၊ သားလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲနေပါ့မယ်”

“အေးပါသားရယ်၊ ဖေဖေ ယုံပါတယ်၊ ကျောင်းနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး ရည်းစားတောင်မထားဘဲ၊ ပညာတစ်ခုပဲ ကြိုးစားခဲ့တာ ဖေဖေကို ကျေးဇူးဆပ်နေသလိုပါပဲ၊ သားအိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အခါမှာ လည်း ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ၊ ပညာမဲ့တာ ပညာတတ်တာ အဆင့်အတန်းတွေ ဖေဖေ မခွဲခြားချင်ဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေ့ဖြစ်ပါစေသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သားမှာ အခုချိန်ထိရည်းစားဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိသေးဘူးဖြစ်နေတယ်”

“လူပျိုကြီးတွေ့ မလုပ်နဲ့ သား၊ ဖေဖေက မြေးချီချင်သေးတယ်”

“ဟား...ဟား၊ ဒါဆိုသား မိန်းမမြန်မြန်ယူလိုက်ပါ့မယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံများ ဝေစည်သွားသည်။ ။ ထမင်းချက်ကြီး ဒေါ်သောင်းက ပီတိများ ဖြင့် ပြုံးကာကြည့်နေ၏။ ဒေါ်သောင်းလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေသည့်သက်တမ်း မနည်းတော့ပါ။

သူမွေးပြီးကတည်းက နို့ထိန်းအနေနှင့်ခေါ်ထားခဲ့ရာက ဆွေမျိုးသား ချင်းမရှိ၍ ဒီအိမ်မှာ သံယောဇဉ်တွေနှင့်အတူ နေလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဒါကြောင့် ဖေဖေကလည်း ဒေါ်သောင်းရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးက အစ တာဝန်ယူထားခဲ့သည်။ ။ဒေါ်သောင်းက သေရင်တောင် ဒီအိမ်မှာ ပဲသေဖို့ ရည်ရွယ်ထားသည် မဟုတ်လား။

သူစိမ်းကောင်းလျှင် သွေးသားရင်းထက် ရင်းနှီးသည် မို့...။

*

အခန်း (၃)

“စံပယ်ပန်းလေးတွေ ဝယ်သွားပါဦးနော်၊ လာဘ်လာဘပွင့်ပါတယ်၊ အားပေးပါဦး”

“ဟော”

တွေ့ပြန်ပြီ၊ ဒီနေရာမှာ မီးပွိုင့်မိတာနှင့် ဘယ်နေရာက ဘယ်လို ရောက်ရောက်လာမှန်းမသိ။ အပြေးအလွှား ဟိုကားရှေ့ရောက်သွားလိုက် ဒီကားရှေ့ရောက်သွားလိုက်။

မျက်နှာလေးက အပြုံးပန်းလေးတွေဝေလျက် နေပူဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံ လျက်ရှိသည် ။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင် အရွယ်ကောင်းလေးပါ။ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် မျက်နှာမှာ ချွေးလေးတွေ စို့နေတာတွေ့ရသော်လည်း အပြုံးပျက်မသွား။

မိဘတွေအတွက် ရုန်းကန်နေရခြင်းလား၊ မွေးချင်းမောင်နှမတွေအတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲနေရခြင်းလား။

ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ထောင်ပြုပြီး လင်ယောက်ျားမကောင်းလို့ သားသမီးလေးတွေအတွက်...

“အစ်ကို ... စံပယ်ပန်း အားပေးသွားပါဦး”

သူကားဆီရောက် လာပြီး မှန်တံခါးလေးကို ဖွဖွထုလျက် စံပယ်ပန်းလေးကို မြှောက်ပြနေသည် ။ သူကားမှန်လေးကို လျှောခနဲချလိုက်၏။

“တစ်ထောင်ဖိုးပေး ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါရှင်”

သူမ မျက်နှာလေးပြုံးပျော်သွားတာ အရမ်းကိုလှသည်။ သူပေးလိုက်သော တစ်ထောင်တန်ကို နေပူခံထပ်ဝတ်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်လေးထဲ ကပျာကယာထည့်ပြီး သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စွာ ခေါင်းလေးညှုတ်၍ ပြုံးပြ၏။ သူလည်း အလိုလိုပြုံးမိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

ရိုးသားဖြူစင်သော သူမရဲ့ ဘဝလေးအတွက် အားပေးသော အပြုံးပါ။

“အစ်ကို မီးစိမ်းသွားပြီ”

သူမရဲ့ သတိပေးစကားကြောင့် သူလက်လေးပြ၍ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ဆုံစည်းမှုက ဒီလောက်အချိန်တိုလေးအတွင်းပါပဲ။ စံပယ်ပန်းလေးတွေက ကုမ္ပဏီအထိ သူ့ထိုင်ခုံဘေးမှာ ပါလာခဲ့သည်။ ကားပါကင်မှာ ကြိုရောက်ပြီး သူ့အတက်ချီကေ့စ်ကို ကူဆွဲပေးမည့် မင်းဦးက စံပယ်ပန်းတွေကိုမြင်ကာ ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်လာပြန်တာလဲဟု မေးဦးတော့ မည်ထင်၏။

သူခပ်တည်တည်ပဲ ကားကို ဘက်ဒ်ဆုတ်လျက် ပါကင်ထိုးလိုက်သည်။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အတက်ချီကေ့စ် ဆွဲယူလိုက်သည်။ မင်းဦးက ထိုင်ခုံပေါ်က စံပယ်ပန်းကုံးလေးတွေကိုမြင်သွားပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ဟ...ဒီကောင် စံပယ်ပန်းတွေပါလာပြန်ပြီ၊ မင်းဘာလို့ စံပယ်ပန်းတွေ နေ့တိုင်းဝယ်နေတာလဲ၊ စံပယ်ပန်းသည် ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ရဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းရုန်းကန်မှုတွေအတွက် အားပေးတာပါ”

“မင်းကလည်း လောကကြီးမှာ ဒီလိုမျိုးရုန်းကန်နေရတဲ့ ဘဝတွေ အများကြီးပါ”

“အေး...ငါကလည်း သူတစ်ယောက်တည်းမှ ဒီလိုလုပ်တာမို့လို့ လား၊ ကျောင်းတက်တဲ့ အချိန်တွေတုန်းက လမ်းဘေးမှာ တောင်းစားတဲ့ သူတွေဆိုလည်း ပိုက်ဆံထည့်တာပဲ၊ ဈေးရောင်းတဲ့ ကလေးတွေဆီက မုန့်တွေဝယ်ပြီး တခြားသူတွေကို လှူဖူးတာပဲ၊ ငါက ဒီလိုလုပ်ကိုင်စားရတဲ့ သူတွေကို သနားတတ်တာကွ”

ဒါတော့ဟုတ်သည် ။ မိုးမြင့်ဝင့်ထည်က သနားကြင်နာတတ်သည့် စိတ်ရှိတာတော့ အသိအမှတ်မပြုလို့ မရ။

ကိုယ့်ကိုတောင် မပြည့်စုံသည့်သူဆိုပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကူညီထောက်ပံ့နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ အခုလည်း သူ့အဖေကို အလုပ်ပြောပေးလို့ အတည်တကျခန့်ခန့်ထည်ထည် နေနိုင်နေတာပါ။

“အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစံပယ်ပန်းတွေက ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ အမှိုက်ပုံးထဲပဲ ရောက်နေတာ”

“ဒါတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါတို့ အတွက် စံပယ်ပန်းက ဘာမှ လုပ်မရပေမယ့်၊ ဟိုကောင်မလေးအတွက် ငွေတစ်ထောင်က တော်တော်တန်ဖိုးရှိတယ်လေ”

“နောက်မှ ဖူးစာဆိုရင်ရော”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

“ဘာကွ”

ပြောပြီး မိုးမြင့်ဝင့်ထည်က ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွားတော့ နောက်ကပြေးလိုက်ရသည်။ ။ ရုံးခန်းသွားသည့်လမ်းတစ်လျှောက် ဝန်ထမ်းတွေက ခေါင်းလေးတွေညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

ရုံးခန်းထဲအရောက်မှာ တော့ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာသည့် စံပယ်ပန်းတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ။

“မင်းကလည်း စံပယ်ပန်းတွေကို ရုံးခန်းထဲထိယူမလာနဲ့ လေ၊ ကားပါကင်နားမှာ လည်း အမှိုက်ပုံးတွေရှိနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာ ထည့်ခဲ့ပါလား၊ ဒီအထိယူလာတော့ ဝန်ထမ်းတွေ တစ်မျိုးမြင်မှာ ပေါ့”

“မင်းမိန်းမရဖို့ ယတြာချေနေတယ်လို့ ပဲ ထင်မှာ ပါ၊ အိမ်ထောင်ဘက်က စံပယ်ပန်းသည် ”

မိုးမြင့်ဝင့်ထည် ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးနေတော့ မင်းဦးအသည်းတွေယားလာကာ၊ မိုးမြင့်ဝင့်ထည်ရှေ့က ခုံမှ ဝင်ထိုင်ပြီး

“စံပယ်ပန်းသည် နဲ့ တကယ်ဖူးစာဆုံချင်နေတာလား မိုးမြင့်၊ ဟင် ပြောစမ်းပါဦးကွ”

“ဪ...ဖူးစာဆိုတာပြောလို့ ရမလား၊ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ”

“မင်းလိုအဆင့်အတန်းကကောင်က အမြင့်မှာ နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်လို့ ရနေတာ၊ ဒီစကားမျိုးပြောရသလား”

“အဲဒါ အယူအဆကြီးတဲ့ သူတွေအတွက်တော့ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ငါ့အတွက်တော့ ဘယ်အတန်းက မိန်းကလေးနဲ့ မှ အိမ်ထောင်ဘက်ဖြစ်ရမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ရည်ရွယ်ထားတာမျိုးမရှိဘူး၊ ကံအကြောင်း တ

ရားအတိုင်းပဲ”

“မင်းအဖေက ရှိသေးတယ်လေ၊ မင်းအဖေကတော့ အဲလို အတန်းအစားက မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ”

မင်းဦးစကားကို မိုးမြင့်ဝင့်ထည် ခပ်မိန့်မိန့်ပြီးလိုက်ပြီး

“ဖေဖေက ငါ့ကိုပြောပြီးသားပါ၊ အဆင့်အတန်း ဂုဏ်ဒြပ်ရှိတာ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ၊ ပညာတတ်တာ ပညာမဲ့တာထက် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းပြီး သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆို လက်ခံနိုင်တယ်တဲ့ ”

“ဟာ...မထင်ရဘူးကွာ၊ မင်းအဖေက အရမ်းဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးတဲ့ သူဆိုတော့၊ ငါကမင်းရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကိုလည်း အတန်းအစားကို အမြင့်ကြီးမှန်းထားမယ်ထင်တာ”

“တကယ်တမ်းက ဖေဖေက မေမေ့လောက်ပြည့်စုံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သဘောမတူလို့ ဘာအထောက်အပံ့မှ မရဘဲ ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ အဲဒီအတွက် ငါ့အိမ်ထောင်ဘက်ကို ဖေဖေအမြင့်ကြီးမှန်းထားတာ၊ ဖေဖေလည်း ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းအောင်ကြိုးစားပြီး ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲ မြှင့်တင်ခဲ့တာလေ၊ မေမေ့အသိုင်းအဝိုင်းဘက်မှာ ဒါကြောင့်ပဲ လက်မထောင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနိုင်ခဲ့တာ၊ မေမေ့အသိုင်းအဝိုင်းဘက်က အရမ်းကို အထင်သေးရှုတ်ချတတ်တဲ့ သူတွေ ”

“လူကြီးကျယ်တွေပေါ့၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရှေ့တန်းတင်လွန်းရင်လည်း ကြီးကျယ်လွန်းတဲ့ သူတွေ ဖြစ်သွားတတ်ကြတာပဲ”

“ဖေဖေက ဒါကို အကဲ့ရဲ့ လွတ်အောင်နေပြနိုင်ခဲ့တယ်၊ အခုမှ ဖေဖေကိုလေးစားရမှန်း အထင်ကြီးမှန်း သိလာကြတာ။ ဖေဖေက တကယ်ကို လေးစားဖို့ ကောင်းတဲ့ သူပါ၊ တကယ်ဆို မေမေသေသွားတာ ကြာပြီ၊

မေမေဘက်က အသိုင်းအဝိုင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေလို့ ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်နှာကြောင့် အမှားကင်းအောင်နေတယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ထည်ထည်ဝါဝါဖြစ်အောင်ထားတယ်၊ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဖေဖေ့ကို ငါအချစ်ဆုံး အလေးစားဆုံးပဲ၊ ငါလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကိုတောင် ဒုတိယနေရာကထားမိမယ်ထင်တယ်”

ကြည်နူးပီတိများ ဖြင့်ပြောရင်း ဖေဖေမေတ္တာတွေ ခံစားခွင့်ရတာကို ကျေနပ်နေမိသည် ။ မင်းဦးက နှာခေါင်းရှုံ့လျက်

“မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာ နေမှန်းမသိဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့ တည့်ပါ့မလားဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်၊ ချစ်သူကို ဒုတိယနေရာထားမိမလားမသိဘူးတဲ့ ၊ ဘယ်မှာ လဲ ရည်းစား”

“စကားအဖြစ်ပြောတာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ မူးလို့ တောင်ရှူစရာ မရှိသေးပါဘူး”

“အရူးကောင်”

နှစ်ယောက်သားရယ်မိကြသည် ။ ဒီလိုပဲ အပြောင်အပြက် စကားများ ဖြင့် ပျော်အောင်နေတတ်ကြသူတွေပါ။

စိတ်ဆင်းရဲစရာ စိတ်ညစ်စရာမှ မရှိဘဲ၊ တချို့ဆို မိဘတွေကြောင့် သားသမီးတွေ စိတ်ဆင်းရဲကြ။ သားသမီးတွေကြောင့် မိဘတွေ စိတ်သောကရောက်ကြနှင့်။ မိသားစု ပိဋိပက္ခတွေ မပြီးဆုံးနိုင်။

သူ့ဘဝမှာ တော့ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားသော ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသော၊ လူကြီးလူကောင်း လူကုံထံပီသသော ဖေဖေ့ကြောင့် ထိုအပူသောကတွေ ဘာမှ မရှိ။ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ထိုအဖေမျိုးနှင့် ဆုံပါရစေလို့ ဆုတောင်းရင်းနှင့်....။

